

[Socialministeren]

om principperne i det. Det er den eneste måde, vi kan få det klare overblik over det på.

Det er jo ikke nogen overraskelse, at det tema, som ville give anledning til den største debat, er spørgsmålet om ligestillingen mellem psykiatiske og somatiske patienter, hvad angår pensionsinddragelse. Der har været rejst tvivl om, hvorvidt regeringen med det forslag, der foreligger her, har levet op til folketingsbeslutningen. Dertil vil jeg sige, at det føler jeg mig ikke et øjeblik i tvivl om at vi har. Man kan diskutere, om løsningen er tilstrækkelig god, og for en ordens skyld vil jeg citere folketingsbeslutningen, som siger:

»Folketinget opfordrer regeringen til i befyndelsen af næste folketingssamling at fremsætte lovforslag om ensartede regler for psykiatiske og somatiske patienter i pensionslovgivningen m.v. Forslag til ændrede regler fremsættes, når resultatet af det arbejde, der for tiden foregår i indenrigsministeriet herom, foreligger.«

Jeg synes ikke, der er nogen tvivl om, at det har vi levet op til.

Hvad angår det arbejde, som fandt sted i indenrigsministeriet, og som fru Aase Olesen har været inde på, kan jeg sige, at det ikke var et egentligt udvalg, men var det, jeg vil kalde en teknikergruppe, som har haft til opgave at se på løsningsmodeller. Der foreligger for så vidt ikke nogen indstilling, som der normalt ville gøre fra et udvalg, og derfor er der i hvert fald ikke noget, der er skjult for folketinget. Jeg kan også sige – det fremgik jo også af hr. Wilhjelm's indlæg – at der er sket ændringer undervejs i udarbejdelsen af lovforslagets § 46, stk. 2.

Med lad mig fastslå, så der ikke kan være nogen tvivl, at det også er regeringens hensigt, at der skal være ligestilling mellem somatiske og psykiatiske patienter. Det kan der ikke herske nogen tvivl om, men det er ikke så let, som nogle af ordførerne gør det til.

Et af problemerne – og det er også nævnt i fremsættelsestalen – er strukturen på dette område. Der er jo desværre en række psykiatiske patienter, som ligger på psykiatiske hospitaler igennem mange år, og som er egentlige plejepatienter, som ikke kan udskrives til eget hjem. Jeg har forstået det sådan, at der er en bred opfattelse af, at de, der er i den situation, ikke skal kunne få pension; når der ikke er mulighed for at blive udskre-

vet til eget hjem, skal man ikke kunne få en pension.

Det er det, der har været regeringens udgangspunkt for forslaget § 46, stk. 2. Det er da rigtigt, at der dermed vil være nogle, som får deres pension inddraget, men deres situation er i virkeligheden, at de opholder sig på det, der skulle være en institution, og ikke et hospital. Det er derfor, vi siger i fremsættelsestalen, at jeg sammen med indenrigsministeren vil prøve at ændre på strukturen. Indenrigsministeren og jeg er enige om, at de psykiatiske hospitaler, vi her taler om, og som altså har psykiatiske patienter, der opholder sig der måske 20–30 år, skal overføres til det sociale system og gøres til egentlige plejehospitaler, og i det øjeblik, det sker, tror jeg faktisk, vi har løst den sidste del af problemet.

Der kan være meget teknik knyttet til dette her. Her vil jeg kun igen understrege, at det er regeringens hensigt at nå frem til ligestilling, og at vi føler, at den eneste vanskelighed er strukturen, og når vi er villige til at løse strukturen, får vi formentlig også løst spørgsmålet om formuleringen under udvalgsarbejdet, hvis der stadig væk skulle være tvivl tilbage.

Fru Lizzie Lichtenberg har stillet helt konkrete spørgsmål om, hvorvidt dette her betyder, at de somatiske patienter ikke får deres forhold forringet. Det må jeg svare bekræftende på. § 46, stk. 2, med de 6 måneder skal også opfattes som en beskyttende regel. Det kan man være i tvivl om, men den skal opfattes som en beskyttende regel. Udgangspunktet er stadig væk at skabe de bedst mulige forhold. Jeg deler opfattelsen af, at forholdene for de psykiatiske patienter med hensyn til pension ikke er, som de skal være.

Jeg vil foreslå, at resten af de tekniske spørgsmål overgår til en almindelig drøftelse i socialudvalget.

Fleere – hr. Albertsen og fru Aase Olesen – har rejst spørgsmålet om forsøg med hensyn til betaling for ophold på plejehjem og dermed fjernelse af lommepengeordningen. Jeg kan bekræfte over for hr. Albertsen, at jeg er stor tilhænger af det, som ældrekommisjonen foreslog, nemlig at vi skal væk fra lommepengeprincippet som helhed. Lommepengeprincippet er formynderisk – det skal der ikke herske nogen tvivl om at vi mener – og hvis ikke vi havde så mange tunge klienter